

ΜΙΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

“Όταν παρ-
ρουσια ζόταν
δὲ μπροστά
μας κανένα
ἄλλο πλοιο,
κάβος και λι-
μάνι, μιά τρο-
μερή κατα-
χνιά μᾶς σκέ-
παζε ὡς πού
νὰ τὰ ἀπο-
φύγομε. Πα-
ράξενο πρῶ-
γ μ α, ἀλή-
θεια Ι... “Ό-
ταν περάσα-
με τὸν Βό-
σπορο οἱ ἄν-
τρες τοῦ πη-
ρώματος ἀρ-
χιαννάγκι-
ναζόουν με-
ταῦ τους.
Εἶχαν ἄρχι-
σει μιά φα-
γούρα ἀνεξή-
γητη. Τότε

μερικοὶ ρουμίνοι ποῦσαν
μαζύ μας, στὸ πλοιο,
ἦσαν και μουσαν νὰ
πετάξω στὴ θάλασσα μιά
μεγάλη κάσσα πού μᾶς
εἶχε φορτώσει δταν φεύ-
γαμε ἀπ’ τὸ Λονδίνο
ἕνας π ο λ ἰ παράξενος
ἀνθρώπος.

— Εἶσατε τρολλοί, τοὺς εἶπα. Τί σᾶς φταίει ἡ κάσσα ;
— Αὐτοὶ ὁμως ἐπέμεναν. Εἶχαν, φαίνεται τὸ λόγο τους. Κάτι εἶδαν
λέει, κάτι τρομερο.

Μόλις τ’ ἀκουσα αὐτὰ ἄρχισα νὰ γελῶ. Τί διάβολο τοὺς εἶχε
πίσει ἀλήθεια και τὰ εἶχαν βάλει με μιά κάσσα γεμισμένη με χῶ-
μα ; Ἐν τούτοις ἡ ἀρνησί μου τοὺς ἔκαμε ν’ ἀγριέψουν. Καὶ ζή-
τησαν νὰ με κάμουν νὰ πετάξω τὴ κάσσα στὴν θάλασσα με τὸ ζόρι.
Τότε ἀναγκάστηκα νὰ βάλω τοὺς ναυτες νὰ τοὺς ἐξυλιούην γιὰ νὰ
ἠσυχάσουν. Ἄκουσ νὰ μοῦ λένε νὰ πετάξω τὸ ξένο ἐμπόρευμα στὸ
πέλαγος ! Εἶχαν κατέβει μάλιστα οἱ ἀμάρκι, πήραν τὴ κάσσα και
τὴν ἀνέβρασαν στὸ κατάρωμα γιὰ νὰ τὴ ρέξουν στὴ θάλασσα, μὰ
τοὺς προλάβαρα. Μόλις μὴναι τέλος δῶ πέρα στὸ λιμάνι ἦρθε στὸ
πλοιο πρῶι—πρῶι, πρὶν βγῆ ὁ πλοῖος ἐνας νέος, νοῦθεῖτε τὰ σχετι-
κά χαριὰ και πῆρε τὴν κάσσα. Ἐκαμε πολὺ καλά μάλιστα νὰ
τὴν πάρῃ, γιατί εἶχα ἄρξισει κ’ ἐγὼ νὰ ἀνησυχῶ με δαύτη. Στὸ
πλοιο λεγόντουσαν πολλὰ παράξενα και ὁ Θεός ἔφερε ἂν θὰ τὴ
κρατούσα ὡς τὸ τέλος τοῦ καράβι.

— Ἐπ’ ὄνομα: τίνος παρέλαβαν τὴν κάσσα αὐτή ; ρώτησεν ὁ
Βάν Ἐλαγγ.

— Ἐπ’ ὄνομα: κάποιου κόντε Δράκουλα.
— Εἴρετε τὸ ὄνομα ἐκείνου πού τὴν παρέλαβε ;
— Νὰ σὰς τὸ πῶ τώρα ἄμέσως.

Πραγματικῶς ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὴν ἀπόδειξι τῆς πα-
ραλαβῆς, ἡ ὁποία ἔφερε τὴν ὑπογραφήν : « Ἐμμανουὴλ Ἰλδασαίμ—
Βούγγεν στράφος 16 ».

Μὴ ἔχοντες τίποτα περισσότερο νὰ κάμουμε ἐκί τοῦ πλοίου, ἐθ-
χαστήσαμε τὸν πλοίαρχο, τὸν ἐχαίρηθησαμε κ’ ἐτρέξαμε στὴ διεύ-
θυνσι τοῦ Ἰλδασαίμ. Εὐρήκαμε τὸν ἴδιο στὸ γραφεῖο του και εἰς
σχετικὰ ἐρωτήσεις πού τοῦ ἐκάμαμε περὶ τῆς κάσας μᾶς ἀπήτησε :

— Πραγματικῶς ἐγὼ τὴν παρέλαβα. Εἶχα λάβει ἕνα γράμμα
ἀπὸ τὸν κ. Δεβίλ, ἀπ’ τὸ Λονδίνο και με παρακαλοῦσε νὰ σπεύσω
νὰ παραλάβω μὲν καταπέλεισι ἡ «Τσαρίνα» στὸ Γαλάτσι, μὰ
κάσσα πού θίτανε προσημνη ἐπὶ τοῦ πλοίου. Μοῦ συνιστοῦσε μά-
λιστα νὰ τὴν παραλάβω πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, γιὰ νὰ μὴν
ἐνοχληθῶ ἀπὸ τοὺς τελεωνφοβλάκας. Αὐτὸ ἔκαμα κ’ ἐγὼ...

— Καὶ ἡ κάσσα βρίσκεται σὲ καμμιά ἀποθήκη σας ; ρώτησεν ὁ
Βάν Ἐλαγγ.

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Ἰλδασαίμ. Ὁ κ. Δεβίλ μοῦ γράφει συμπληρω-
ματικῶς νὰ τὴν παραδώσω σὲ κάποιον Πετρῶφ Σίονσκυ, πού ντα-
ραβερίζεται με τοὺς Σλοβάκους, οἱ ὁποιοὶ ἐκτελοῦν τὴν σιγκωνο-
νίαν τοῦ ποταμοῦ. Πραγματικῶς εἰδοποίησα τὸν Σίονσκυ, και τὸν
τὴν παρέδωσα...

Αὐτὲς ἦταν ἡ πληροφορία πού μᾶς ἔδωκεν ὁ Ἰλδασαίμ. Μ’ ἄλ-
λους λόγους ἡ κάσσα διαρκῶς μᾶς διέφευγε. Ὁ κόμης μᾶς εἶχε
προλάβει.

“Όταν ἐφύγαμε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ Ἰλδασαίμ, ἐτρέξαμε νὰ

βροῦμε τὸν Σίονσκυ, μὰ στάθηκε ἀδύνατον νὰ τὸν συναντήσομε.
Κάποιος πού τὸν γνώριζε μᾶς εἶπε πὼς ὁ Σίονσκυ ἐφυγε πρὸ δυὸ
ἡμερῶν, ἀγνωστον γιὰ πού...

Τὴν τελευταία αὐτῆ πληροφορία τὴν μάθαμε στις 10 με 11 τὴν
νύχτα. Τί μοροῦσαμε νὰ κάμουμε περὶ ; Ἀφήσαμε συνεπῶς κάθε
ἐνέργεια γιὰ τὴν ἐπομένη.

Ἐνῶ ἐγνώριζαμε στὸ ξενοδοχεῖο συζητοῦντε περὶ τοῦ τρόπου τῆς
ἀνευρέσεως τοῦ Σίονσκυ, ὁ ὁποῖος εἶχε παραλάβει τὸ κιβώτιον με
τὸν κόμητα, μᾶς εἰδοποίησαν ἐξαφνα, ὅτι ὁ Σίονσκυ βροῦθηκε σκο-
τωμένος στὸν περιβολο τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Πέτρου ! Ὁ λαῖμος
τοῦ ἦταν κατασπαραγμένος σὺν νὰ τὸν ἐδάγκασε ἀγριον θῆριον !

Ἐποιασθήκαμε ἄμέσως τὸν κόμητα. Ποῖος ἔφερε ἰ θὰ συνέβη !
“Ἰσως ὁ Σίονσκυ θέλησε νὰ ἰδῆ τι περιέχει τὸ κιβώτιον και ὁ κόμης
ἐγρεθεῖς τὸν ἐσκότασε... Ἄλλη πιθανότης δὲν ὑπάρχει...

Ἡμερολόγιον τῆς Μίνας Ἄρχερ

Ἰστοῦβριου 30.— Ἐνῶ οἱ φίλοι μου ἀναπαύονται ἐγὼ ἐργά-
ζομαι διὰ τὸ καλὸν μου και τὸ ἰδικὸν των καλῶν. Ἐχο ἐμπρός μου
τὸν χάρτην των μερῶν αὐτῶν και μελετῶ νὰ εὑρω τὸν ὁρομον πού
θ’ ἀκολουθήσῃ ὁ κόμης γιὰ νὰ φθάσῃ στὸν πύργο του.

Εἶμαι βεβαία πὼς θ’ ἀποφύγῃ τοὺς σιδηροδρομοὺς φοβούμενος
μήπως τὸν ἀνακαλύψουν. Δὲν τοῦ μένει συνεπῶς παρὰ ἡ διὰ τοῦ
ὕδατος ὁδός. Δυὸ ποταμοὶ χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὰ ταξείδια αὐτά.
Ὁ Προῦθος και ὁ Σερῆς. Πιὸν ἀπὸ τοὺς δυὸ θὰ προτιμῆθῃ ἄραγε
ὁ κόμης ; “Όταν με ὑπαντήσῃ ἀκούσα νερὸ νὰ τρέχῃ και τοὺς
τριχοὺς ξύλου.

Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν ἀμφιβολία. Τὸ κιβώτιον τοῦ κόμητος ἐφορ-
τώθη εἰς καμμὴν ἐπὶ τὰς σχεδίας των Σλοβάκων και μεταφέρεται
διὰ τοῦ ποταμοῦ Προῦθου...

Ὁ κόμης θὰ ἦδύνατο νὰ ταξειδέσῃ τὴν νύκτα μόνος λαμβά-
νον τὸ σχῆμα νυκτερίδος ἡ ἰώου. Τί θὰ κάμῃ ὅμως χωρὶς τὸ κι-
βώτιον του δταν ἐξημερώσῃ ; Γι’ αὐτὸ ἀκριβῶς προτιμῶ τὴν μετα-
φορὰν ἐντὸς τοῦ κιβωτίου του...

Βραδύτερον.— “Όταν ὁ Βάν Ἐλαγγ ἀκουσε τὰς σκέψεις μου
ἔμεινε ἀπολύτως εὐχαραστημένος. Τὰς εὐρήκων ἐντελῶς λογικὰς
καὶ δικαιολογημένας.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, εἶπεν, ὅτι ὁ κόμης ταξειδεύει διὰ
τοῦ ποταμοῦ.

— Ἐν τῷ αὐτῇ περιπτώσει τί θὰ κάμουμε ; ρώτησεν ὁ δόκτωρ
Σοισαρόδ.

— Θὰ τὸν κυνηγήσομε, φίλε μου. Προτεῖνω μάλιστα νὰ χωρι-
σθοῦμε εἰς τρία ζεύγη. Ὁ κ. Ἀρθούρος Γόλδαμυγ και ὁ Ἰωνά-
θαν θὰ ἐνοικιάσουν μίαν ἀγκυρατοκ και θὰ καταδιώκουν τὸν κό-
μητα διὰ τοῦ ποταμοῦ. Ὁ Σοισαρόδ και ὁ Κουίνου Μόρρις θὰ ἐπι-
βοῦν ἐμῆς και θὰ ἐπιβλέπουν τὰς ὁδοὺς ἡ μάλλον τὴν μίαν
ἀθῆν, τὴν πρὸς τὸν πύργον τοῦ κόμητος εὐρακωμένην. Ἐγὼ, τέ-
λος, και ἡ κ. Μίνα θὰ ἀκολουθήσομε τὴν ὁδὸν Βιστρίτσας—Βόρ-
γου, τὴν ὁποίαν ἀκολουθήσομε και ὁ Ἰωνάθαν δταν περὶτοπῆς στὸν
πύργο τοῦ Δρακονου. Θὰ φθάσομε δὲ ἀσφαλῶς ἐκεί πρὸ τοῦ κό-
μητος. Σὰς συνιστῶ μόνον φίλοι μου νὰ μὴ συμπληκῆτε με τοὺς
Σλοβάκους. Εἶνε ἄγριοι και πανοπλοῖ.

Και ἡμεῖς εἰμεθα ἀρεκτὰ καλά ὀπλισμένοι εἶπεν ὁ Κουίνου
Μόρρις.

Ὁ Ἄρχερ ἐν τούτοις δὲν ἤθελε ν’ ἀποχωρισθῆ ἀπὸ τὴν Μίνα.
— Θέλετε ν’ ἀφήσω νὰ ὀδηγήσετε τὴν Μίνα εἰς τὸν πύργον
τοῦ κατηραμένου αὐτοῦ βρυκόλακα ; εἶπε στὸν καθηγητῆν. Γνωρί-
ζετε τί εἶνε τὸ μέρος αὐτό ; Ὁροῖα και διάβολοι τὸ κατοικοῦν. Τῆς
νύχτας πλανῶνται παντοῦ οἱ λύκοι και τὰ φαντάσματα των ἀδελ-
φῶν τοῦ κόμητος. Ἐγὼ τὰ εἶδα όλα αὐτὰ και γνωρίζω τί κίνδυνος
ὑπάρχει ἐκεῖ ἐπάνω...

Ὁ καθηγητῆς καθυστάσας τὸν Ἄρχερ βεβαίως αὐτόν, ὅτι θὰ
ἀγρυπνῆ ἐκί τῆς Μίνας.

— Μάλιστα ἦντος, τοῦ εἶπε. Ἡ κ. Μίνα θὰ εὐρίσκειται πλησίον
μου και θὰ εἶνε ἀσφαλῆς. Πρέπει νὰ μεταβῶμεν μαζύ ἐκεῖ ἐπάνω
δοῦνι θὰ μοῦ χρησιμεύσῃ. Σκεφθῆτε τί κίνδυνον διατρέχομεν. Ἄν
ὁ κόμης μᾶς ἐξφύγῃ και τὴν φορὰν αὐτὴν δὲν θὰ τὸν βροῦμε
πλέον ποτὲ ἴσως. Εἶνε πονηρός και πολύπειρος. Μπορεῖ νὰ κρυφθῆ
ἐκεῖ και νὰ μείνῃ ναρκωμένος ἐπὶ ἔτη πολλά. Τί θὰ συμβῆῖ τότε
εἰς τὴν Μίνα ; Ὁ ἀποθάνῃ και μολυσμένη καθὼς εἶνε θὰ τρέξῃ
νὰ ζῆσῃ πλησίον του, τρεφομένη ὡς και αὐτὸς με ἄμα !

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΡΟΣΕΧΕΣΤΑΤΑ :

Τὸ νέο τρομακτικὸν και παράδοξον μυθιστόρημα τοῦ Ἁγγλου
συγγραφέως τοῦ «Καπετὰν Βρυκόλακα» Μιρὰμ Στόουκερ :

—||| « Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΨΕ » |||—

Θὰ σὰς γοητεύσῃ, θὰ σὰς συναρπάσῃ, θὰ σὰς κάμῃ νὰ νιώσετε
ταῖς ἀνατριχίαισι τοῦ τρόμου !...